
Nevěsta z kláštera

Manuela Schörghofer

Franka se nenápadně dostala zpět do stájí. Rychle zaopatřila koně, převlékla se a proplížila se do své komůrky. Mužské oblečení, které už nebude potřebovat, později daruje někomu ve vesnici.

V duchu zase jednou poděkovala rodičům za luxus vlastního prostoru. Byla ráda, že se o svou komůrku nemusí dělit se sestrou. Spěšně za sebou zavřela dveře a hned poklekla k sošce Panny Marie v rohu místnosti. Pokřížovala se a sepjala ruce.

„Díky, Maria, že jsi mi v nejvyšší nouzi poslala pomoc, ale opravdu to musel být zrovna budoucí choť mé sestry? Manýry zrovna neoplývá... Počítám, že byl jediný, koho jsi tak narychlo našla.“

Franka se odmlčela. Pak pokračovala: „Mé setkání s ním neproběhlo zrovna šťastně. Já vím, řekneš, že jsem měla být pokornější. Jenže on má něco, co mě mate a současně ponouká mu odmlouvat.“

Vzhlédla, jako by očekávala, že Matka Boží odmítavě zavrtí hlavou. Ta k ní však jen dál shovívavě shlížela. „Kdybych mu byla prokázala více úcty, byla bych nejspíš ušetřena toho polibku.“

Znovu se zarazila. Jakmile pomyslela na Wulfa, cítila, jak jí poskočilo srdce a tváře se jí rozhořely. Když pomyslela na mužské rty, tisknoucí se k jejím, ztěžka se jí dýchalo.

Franka se odjakživa připravovala na to, že nikdy nebude mít vlastní rodinu. Vůči mužům byla vždycky skeptická. Těch nemnoho mužů, se kterými se mohla setkat, se stejně vždycky zajímalo jen o Melindu – nezávisle na věku. Malé sestřičce té krasavice se většinou mnoho pozornosti nedostalo. France to bylo vhod. Nechtěla být připoutaná k muži. Možnost žít tak, jak chtěla, jí nabízel klášter. Koneckonců, nic jiného stejně neměla. Franka však chápala, že takový život je pro ni to pravé. Když se bude držet pravidel, bude

s finanční pomocí své rodiny moci vystoupat na žebříčku klerikální hierarchie a možná se jednoho dne stát abatyší. Pak už by nebylo mnoho lidí, které by musela poslouchat. Kromě zodpovědnosti, jež by k tomu patřila, by získala jistou svobodu v rozhodování. Muž do tohoto obrazu, který si Franka pro svůj budoucí život načrtla, nezapadal. Wulf ji toliko na okamžik popletl tím, že ji políbil.

„Díky, Maria, díky za záchranu. Svůj slib dodržím. Nebudu čekat do Melindiny svatby, opustím domov ještě před ní.“ Pokřičovala se ještě jednou. Vtom se z dlážděného nádvoří ozval dusot kopyt a Franka vstala. To jistě dorazil Wulf se svým doprovodem. Velmi dobře věděla, že na nádvoří ze své komůrky nedohlédne, a přesto popoběhla ke své vyhlídce. Doléhaly sem hlasy, jednotlivým slovům však nerozuměla.

Franka tiskla ruce k sobě. Uvědomila si další problém. Dnes večer bude muset zasednout ke stolu při večeři a Wulf ji pochopitelně okamžitě pozná. Co když ji prozradí? Horečně uvažovala, jak to vyřešit.

Trhla sebou, protože se za ní pomalu otevřely dveře.

Objevila se v nich nejprve světle plavá hlava. Melinda. Jemně řezaná tvář se usmívala, v zářivě modrých očích s dlouhými řasami se rozrušeně blýskalo. Jako myška proklouzla dveřmi a posadila se na Frančino lůžko. Elegantním pohybem drobné ručky sestře naznačila, aby si sedla vedle ní.

Franka jen stěží potlačila vzdychnutí. Její sestra teď vpravdě byla posledním člověkem, kterého toužila vidět. Přesto k ní došla a poslušně se vedle ní usadila.

„Už přicestoval,“ oznámila Melinda obřadně.

„Kdo?“ dělala Franka, že neví, o koho jde.

Melinda potřásla netrpělivě hlavou. „Wulfgar z Röllbergu přece.“

„A už jste si byli představeni?“ vyhrkla Franka.

Znovu sklidila udivený pohled. „Ovšemže ne. Slyšela jsem klapot kopyt a spěchala na ochoz. Odtamtud jsem měla přehled. Přijel se čtyřmi dalšími muži, dva z nich kupodivu nesli mrtvého divočáka. Wulfgar vypadá opravdu dobře. Je vysoký, urostlý, má vlnité, sytě hnědé vlasy po ramena...“

„Jak víš, který z nich to je?“ překvapeně se zeptala Franka.

Melinda stiskla rty k sobě. „Jel vpředu. Tři muži z jeho doprovodu budou jistě sloužící, ke čtvrtému se pak choval jako k sobě rovnému.“ Na Frančin tázavý pohled dodala: „Přátelsky ho poplácal po rameni.“

Její mladší sestru znovu a znovu udivovalo, jak se Melindě vždycky jen na základě povrchnosti dařilo správně odhadnout lidi. V tom na ni Franka opravdu neměla.

„Takže ty ho dle vzezření považuješ za příhodného, to je pěkné. Ale co když má třeba shnilé zuby?“ dobírala si sestru.

Melinda se nedala. „To jistě nemá. Na pozdrav se široce usmál na otce. Jeho chrup působil naprosto zdravě.“

„Rozeznala jsi snad i barvu očí?“ ptala se Franka poněkud rozčarovaně.

„Na tu vzdálenost ne. Jen tuším, že jsou hnědé, o něco tmavší než jeho vlasy,“ na to Melinda.

Aspoň v něčem se její sestra mylí. Franka se usmála. Vtom ji napadlo, že by jí sestra mohla pomoci neúčastnit se dnešní večeře. Vysvětlila jí, že je nesmírně unavená a požádala, aby ji dnes večer omluvila. Melinda zděšeně protestovala. „To přece nejde! Potřebuju vědět, co si o něm myslíš, a také mi pak musíš říci, jaký dojem tušíš, že jsem na něj udělala já.“

„Jindy tě mé mínění nijak zvlášť nezajímá,“ zabručela Franka. „Jak budeš působit ty na něj, to ti mohu říci už teď. Nejprve na tebe bude zírat s otevřenými ústy, pak začne koktat, a nakonec bude vykládat páté přes deváté, aby na tebe zapůsobil.“

Melinda se culila. „Jak to víš?“

„Protože to tak bylo se všemi muži.“

Teď se její sestra zamračila. „Ti však nebyli vyvolení za mého budoucího manžela. Navíc: já s otcovou volbou v hloubi duše tak docela nesouhlasím. Hluboko v srdci jsem doufala ve více než prostého rytíře.“

Franka na to neodpověděla. Raději řekla: „Já ti něco navrhnu, Melindo. Dnes večer se schovám na balustrádě a budu vaše první setkání pozorovat. Po jídle se za mou vypravíš a já ti řeknu, co jsem viděla. Když totiž otce požádáš ty, abych se nemusela účastnit, omluví mě spíš, než když se ho zeptám já. Tobě málokdy něco odmítne.“

„Pro mě za mě,“ souhlasila Melinda.

Když nadešel čas, klekla si Franka podle úmluvy za balustrádu. Melinda jí sdělila, že otec její nepřítomnost sice neschvaluje, nicméně svolil.

Ze své skrýše měla Franka výborný přehled přes celou velkou síň. Dole byly připravené stoly, mezi nimiž spěšně pobíhaly děvečky a roznášely

různé pokrmy. Masová polévka voněla až sem nahoru a France zakručelo v břiše.

Na stoly se servíroval světlý chléb a sýr, pak pečení bažanti a kančí. Ulfried chtěl svým návštěvníkům předvést, že Melinda pochází ze zámožného domu. V přední části místnosti stál oddělený stůl pro rytířskou rodinu a její hosty, v patřičné vzdálenosti od stolů služebnictva. Frančina matka se posadila jako první a prověřovala, jestli je prostřeno, jak se patří. Poblíž jejich stolu bylo ohniště, na kterém se mohl při slavnostních příležitostech péci celý vůl. Vedly odtud dveře do kuchyňského traktu. Podélné stěny zdobily tapiserie s biblickými či loveckými scénami. Před jednou z nich si Franka všimla Wulfa. Stál tam s hlavou skloněnou ke straně a prohlížel si divoké prase, pronásledované muži na koních. Jestlipak myslí na dnešní setkání?

Franka se dívala, jak Wulf pomalu upíjí z poháru víno a něco přitom říká svému příteli Anselmovi. Vtom na rameni ucítila ruku a vyděsila se. Byla to Melinda. Sklonila se k ní a zašeptala: „Dávej dobrý pozor, sestřičko.“

Dokonce i France se při pohledu na ni na okamžik zatajil dech. Plavé vlasy měla spletené do copu, spadajícího přes rameno. Čelo si ozdobila úzkou zlatou čelenkou, v jejímž středu byl zasazený oválný lapis lazuli. Zlatými nitkami vyšíváný okraj jejího živůtku vykukoval zpod nebesky modré tuniky, svázané úzkým pásem, zdůrazňujícím štíhlý pas. Melinda vždy dbala, aby jí pod okrajem sukně, dlouhé až k zemi, nebyly nikdy vidět nohy, čímž při chůzi budila dojem, že se vznáší.

Franka znovu upřela pozornost do haly. Jejich otec teď spěchal ke schodům, aby tu vyčkal příchodu své starší dcery. Teď si jí všiml i Wulf. Soustředěně tiskl v ruce pohár a lehce pootevřel ústa. Jeho přítel si v tom okamžiku polil kabátec červeným vínem. I on bez dechu zíral na její sestru jako na zjevení Panny Marie.

Franka bezděčně zařala ruce v pěst. Wulf totiž podal svůj pohár Anselmovi a dlouhými kroky se blížil k Melindě. Obřadně se před ní poklonil. V jeho tváři se objevil přešťastný úsměv.

Franky se zmocnila vlna zklamání. Nazlobeně se zvedla a rychle se vrátila do své komůrky. Vždyť to přece věděla! Proč by Wulf také na Melindu reagoval jinak než všichni ostatní muži?

Copak ty ses, kuřátko prostoduché, snad opravdu nadála, že bys jednou mohla být něčím zajímavá ty?

Franka se teď zlobila sama na sebe. Zoufale se bránila těm nesmyslným slzám, co se jí draly do očí.

„Tak toto je má Melinda,“ pronesl slavnostně Ulfried a levačkou si pohladil pečlivě zastřížený vous, barvy plavé, ale i trochu dozrzava. Modré oči jeho dcera zdědila po něm, pomyslel si hned na to Wulf.

Zelené oči Melindiny matky mu však připomínaly někoho jiného. Ještě než tu myšlenku stihl zachytit, odvedla jeho pozornost Melinda. Ptala se ho na jeho državy na Röllbergu.

Wulf se dal do podrobného líčení rytířského hradu, na kterém se narodil, o otcově chovu koní, i o svém přání účastnit se křížové výpravy do Svaté země. Postupně se ho zmocňoval dojem, že ho Melinda vůbec neposlouchá. V průběhu hostiny se na něj tu a tam podívala, nikdy se však na nic neptala, nezajímaly ji žádné podrobnosti. Wulfa to trochu zarazilo. Od své budoucí choti by předpokládal a očekával výrazně více zájmu o místo, které bude jejím novým domovem.

Když Wulf svůj monolog poměrně náhle ukončil, zeptala se ho nečekaně na něco jiného. Chtěla vědět, jaké má múzické a literární záliby. „Žádné,“ zabručel Wulf a bezradně se zadíval na svého přítele. „Krásnými uměními se však rád zabývá Anselm.“

Melinda se okamžitě obrátila k jeho světlovlasému druhovi. Wulf si brzy začal připadat poněkud nadbytečný. Ti dva se nadšeně bavili o básnicích, o nichž Wulf nikdy ani neslyšel. Měl tedy aspoň pomyšlení na kančí pečení, která byla vskutku výtečně připravená. A tím se v myšlenkách zase vrátil k děvčeti z lesa. Říkala, že je dcerou kováře, musí tedy bydlet ve vesnici. Třeba ji znovu uvidí zítra. Ulfried mu slíbil ukázat Marienfeld. Je přece třeba, aby měl představu o državách, které mu svatbou s Melindou budou náležet.

Soustředěně žvýkal a díval se na tu krasavici. Uvažoval, jestli to stvoření má i nějaké obyčejné lidské mouchy. Dosud si žádné neuvědomoval.

Bylo už dost pozdě, Franka se sestřinou návštěvou už ani nepočítala. Nebyla si jistá, jestli vůbec chce poslouchat, jak Wulf Melindu celý večer zahrnoval všemožnými pozornostmi. Když Melinda přece jen přišla, ležela už Franka v posteli. Měla zavřené oči a dělala, že spí.

Na Melindu si však nepřišla. Sedla si k France na slavník, zakrytý Iněným prostěradlem, a potichu řekla: „To jsem já. Klidně můžeš otevřít oči.“

Franka zamrkala a protáhla se.

„No tak, pověz přece. Jaký máš z pana Wulfgara z Röllbergu dojem?“

„Podle toho, co jsem za tu chvilku viděla skrze zábradlí, ses mu velmi líbila.“

Melinda vysunula spodní ret. „Ano, zpočátku to vypadalo, že jsem na něj zapůsobila velmi dobře. Rozhovořil se, ale později jsem měla čím dál větší dojem, že už nemá co říci. Tak jsem si dlouze povídala s jeho přítelem Anselmem. Wulfgar pak už mluvil jen s otcem.“

Franka se na teď lůžku posadila. „A o čem mluvil?“

„O majetku jeho otce a o chovu koní.“

To Franku nepřekvapilo. Na zlomek vteřiny se spokojeně usmála. Pak se zeptala: „A jaké koně chová?“

Melinda se na ni zaskočeně podívala. „Asi ty čtyřnohé, počítám...“

„To jsem si mohla myslet. Tys ho vůbec neposlouchala.“

„Koně mě nezajímají. Raději jsem chtěla vědět, jak často se Wulfgar zdržuje na dvoře hraběte ze Saynu. Jeho odpověď na tu otázku však byla vyloženě vyhýbavá.“

„O čem jste se bavili ještě?“ vyptávala se Franka a snažila se potlačit úsměv.

„Moc jsme toho pochopitelně nenamluvili, nechci, aby měl pocit, že jsem nějaká upovídaná,“ odušila její sestra chladně. „Na některé věci jsem se ho však zeptala. Například, jestli se zajímá o literaturu či hudbu.“

„A zajímá?“ na to Franka.

Melinda zhluboka vzdychla. „Obávám se, že v uměních zrovna zběhlý není. Situaci však zachránil jeho přítel Anselm. Představ si, že i pro něj patří spisy Wolframa von Eschenbacha k těm nejkrásnějším. Z hudebních nástrojů dává přednost loutně. Při mém dotazu na Wulfgarovy múzické talenty jen bezradně pokrčil rameny. Vypadá to, že můj nastávající je spíš muž hrubšího zrna než nějaký jemnocita.“

„Neměla by sis tedy raději vzít toho jeho přítele?“ navrhla Franka a v duchu se podivila sama nad sebou, protože jí při tom tak divně poskočilo srdce.

Pohled, jímž ji vzápětí počastovala sestra, jí dal ovšem jasně najevo, že tudy cesta nepovede. „Anselm je druhý syn svého otce,“ poučila ji Melinda. „Nemá nic, a ani nic nezdědí. Wulfgara čeká převzetí sídla a chov koní.“

Není sice tak bohatý, jak bych si přála, nicméně příjmy má, zdá se, velmi slušné. Navíc vypadá dobře a zdá se být milý.“

„Jenže ve tvých očích je nevzdělaný a neotesaný,“ podotkla Franka.

Tu námitku Melinda zamítla prudkým pohybem ruky. „Vzdělání i manýry si může osvojit. O to se postarám.“

„Opravdu si myslíš, že bys ho jednoho dne dokázala milovat?“ zeptala se Franka se zatajeným dechem.

V odpověď se jí dostalo jen pokrčení ramen. „To se uvidí. Pokud mě bude Wulfgar obdivovat a ctít, pokud se bude vždy snažit splnit mi každé přání, bude to přijatelné manželství.“

„Ale co je s jeho přáními? Budeš mu je plnit ty?“ odvážila se namítnout Franka.

Melinda pohrdlivě foukla. „Když se za něj provdám, bude moje povinnost splněná. To by mu mělo stačit.“

„Jen aby ses nemýlila,“ vydechla Franka sotva slyšitelně, její sestra ji však slyšela.

„To ty nemůžeš posoudit.“ Melinda varovně zvedla ukazovák. „Při zítřejší večeři budeš držet jazyk za zuby. Nechci, abys ho vylekala. Ještě by mě mohl považovat za podobně opovážlivou ženskou, jako jsi ty.“

„Děkuji vřele,“ podotkla nakysle Franka. „Zjevně si myslíš, a to je mi ovšem ctí, že bych svým hlaholením mohla odtrhnout jeho pozornost od tebe na dost dlouho, aby vůbec stihl postřehnout, co říkám.“

Na to se její sestra vesele zasmála a smířlivě ji poplácala po ruce. „Máš samozřejmě pravdu, to je naprosto nemožné.“

France se sevřelo hrdlo. V duchu před sebou znovu spatřila rytířovy šedé oči vteřinu před tím, než ji políbil. Vedle překvapení v nich četla také obdiv. Jenže to bylo, než poznal její sestru. Od té chvíle jistě na děvče z lesa nepomyslel ani náznakem.

„Tak se přece neškared,“ povzbuzovala ji Melinda, už zase naprosto uvolněná. „Zítřka budeš stolovat s námi a uděláš si o něm obrázek sama.“

Franka přikývla a oddechla si, když Melinda konečně odešla.